

A la cara

Direcció: Javier Marco **Guió:** Javier Marco, Belén Sánchez-Arévalo **País:** Espanya
Durada: 92 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Manolo Solo, Sonia Almarcha Roberto Álamo, Helena Zumel... **Música:** Margaret Hermant **Fotografia:** Anna Franquesa Solano **Distribuïdora:** Sideral Cinema **Estrena a Espanya:** 29/05/2026

No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

Quan el Pedro obre la porta de casa seva per rebre un possible company de pis, se sorprèn en trobar-se amb la Lina, una famosa presentadora de televisió. L'habitació no li interessa, només vol que el Pedro digui en veu alta el missatge d'odi que li va escriure a les xarxes socials. El que comença com un xoc violent es transforma en una estranya convivència, on tots dos es converteixen en miralls incòmodes. Obligats a enfrontar-se als seus propis dimonis, el Pedro i la Lina descobreixen que aquests els uneixen més del que creuen. (FilmAffinity)

CRÍTICA

El director de Josefina va guanyar el 2021 el premi Goya al Millor Curtmetratge per A la cara. Quatre anys més tard, va presentar en estrena mundial al FICX aquest llarg homònim que expandeix, aprofundeix i renova aquell film de tot just 14 minuts també protagonitzat per Solo i Almarcha.

Dins dels múltiples curts que va dirigir, el més elogiat i premiat de Javier Marco va ser **A la cara** (2020), que abordava un tema en aquell moment incipient i avui ja totalment generalitzat com els efectes dels discursos d'odi en xarxes socials. El realitzador no va caure al parany fàcil i aquest és tot just el punt de partida per a un llargmetratge (95 minuts contra 14) que no passa només per estirar aquells conflictes originals sinó prendre els personatges per narrar una història molt més àmplia, profunda, complexa i ambiciosa.

El Pedro (Manolo Solo) s'ha divorciat, gairebé no veu la seva filla adolescent i treballa en el manteniment d'un camp de golf. Viu sol al casalot que va ser de la seva mare, difunta un any enrere, i es desfoga tuitant coses horripilants, extremadament agressives a Twitter (avui X). Per pal·liar la seva crítica situació econòmica, es proposa subllogar una habitació del lloc. Un dia toquen el timbre i qui apareix és la Lina (Sonia Almarcha), una presentadora molt famosa de televisió a la qual ell havia agredit en aquesta xarxa social incitant-la que se suïcidés. La periodista té internada la seva filla amb mort cerebral i el cas és seguit al minut per desenes de mitjans (sensacionalistes).

La trobada entre la Lina i el Pedro és més que tensa: ella l'increpa; ell li demana disculpes de totes les maneres possibles, li diu que esborrarà el post (ho fa), li explica que no és així de *hater* a la vida real... Ella acaba llogant l'habitació disponible i s'instal·la al lloc. Aquest plantejament inicial pot sonar en principi una mica ridícul, forçat, inversemblant, però Marco i els seus dos notables intèrprets faran que no només resulti creïble sinó que a més l'evolució de la relació entre tots dos personatges generi empatia i interès. Com dos éssers completament dissímils entre si, però igualment ferits i qüestionats en la seva maternitat/paternitat, aniran trobant alguna mena de connexió, serà un dels eixos principals d'aquest relat que evita el sentimentalisme, el cop baix i la demagògia.

De fet, la violència digital i el premsa groga que semblen ser el nucli de la pel·lícula van cedint espai a altres problemàtiques tan o més pertinents com la solitud, la crisi de la mitjana edat, les relacions dels adults amb els adolescents i fins i tot l'eutanàsia. El resultat és un film que contraposa la densitat dels seus temes amb actuacions contingudes i una posada en escena també força austera per no recarregar el que ja de per si té un pes dramàtic prou contundent com per impactar en el públic.

Diego Batlle - otrosocines.com